

שמאי כהן, בן דוד הכהן ובתיה. נולד ביום כ"ח בחשוון תש"י (20.11.1949) במושב השיתופי בני ברית (מולדת).

כאשר המשפחה עברה להתגורר בבית ברל, שמאי אהב מאוד לבלות במכון הטבע ופינת החי.

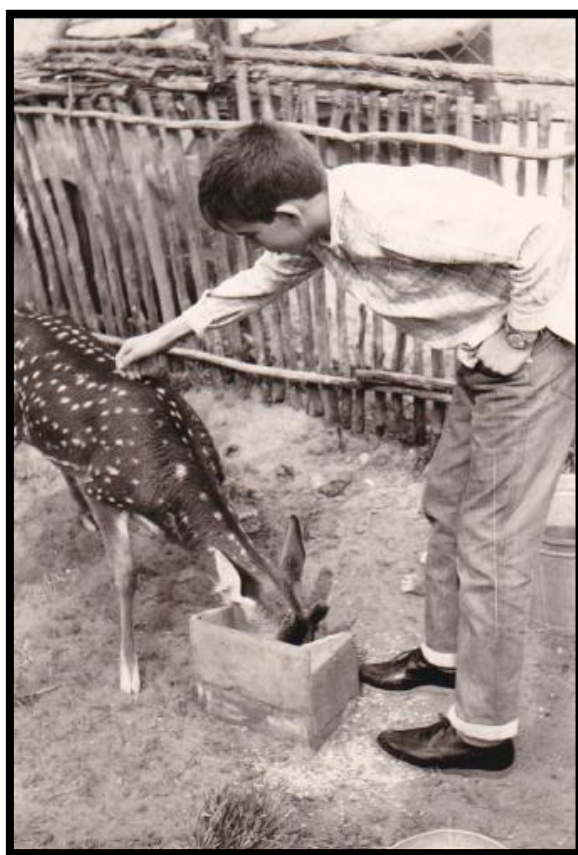
משפחתו מספרת שהיה ילד מקורי ואהב לעשות כרצונו. בתיה, אמו, מספרת שהייתה מקבלת מבית הספר מכתבים רבים ששמאי נעדר מבית הספר.

תמר לוטן, מורה של שמאי אמרה עליו פעם לשאר המורים באחת הישיבות כי יש לתת לשמאי חופש, הוא יודע מה הוא צריך ללמוד וכך הוא זכה לחירות גדולה.

שמאי עם הכלבה דולי

בשנים תשי"ח - תשי"ט שהה עם משפחתו באמסטרדם, לשם יצא אביו בשליחות מטעם הסוכנות היהודית. שמאי התגעגע מאוד לארץ, בעיקר משום שהיה רגיל לגור בסביבה כפרית ולבלות את רוב זמנו בטיולים בטבע. כאשר שב לארץ עם הוריו סיים את בית הספר היסודי, והתקבל לבית הספר התיכון על שם עמי אסף, בבית ברל. הוא מצא עניין רב בעיקר בביולוגיה והשתתף בשיעורים ובעבודת המעבדה של תלמידי הסמינר שבבית ברל. המורה לביולוגיה העריך מאוד את כישוריו ואמר עליו שהוא אינו נופל בידיעותיו מתלמידיו הבוגרים, על אף גילו הצעיר. שמאי הרבה לטפל בבעלי חיים שבפינת החי ואהב לערוך טיולים בחיק הטבע, אולם אהבתו למוסיקה ולפריטה על פסנתר היו בראש מעייניו. הוא היה מבלה שעות מרובות על יד הפסנתר ובהאזנה למוסיקה קלאסית. גם כאשר היה מגיע לחופשה, בעת שירותו הצבאי, היה הולך קודם כל לכלי האהוב עליו מכל - הפסנתר. בתיה מספרת כי נהג לברוח עם חברתו זהבה משיעורים על מנת לנגן יחד בפסנתר. שמאי היה מטבעו נער עצמאי והישיבה בכיתה הייתה עול כבד שרבו עליו. על אף שקיבל תמיד את דעת המורים, הוא דרש מידה גדולה של חופש - וגם קיבל אותה. המורים בישיבתם סיכמו: "אל נפריע לשמאי". הוא הרבה לקרוא ולהתעניין בספרות רצינית, פילוסופית.

שמאי עם הבמבי עשהאל

שמאי בילדות מלאה טבע ובעליי חיים שאהב

שמאי עם אביו דוד והכלבה דולי

בחופש הגדול שבין השנתיים של השליחות באמסטרדם היה כנס בשוויצריה שאליו באו אנשי תרבות רבים מהארץ ללמד וביניהם לאה גולדברג. שמאי היה גם כן בכנס,

הוא היה טוב מאוד בשפות וידע הולנדית גם מהשליחות.

בבוקר מוקדם איילות היו באות לפני המלון מסתובבות על הדשא ולאה גולדברג אהבה את הטבע לכן שמאי והיא מצאו שם אחד את השני, לאה גולדברג התחברה

לשמאי מתוך ייחודיותו והם היו מטיילים יחד ביער.

זה היה חופש נהדר בשבילם .

על גבול האור

מילים: לאה גולדברג

פה ציפורים כבדות יורדות לנוח
על אילנות כהים, כנטות היום,
ובשדות קצורים תועה הרוח
עד שובל הרקיע האדום.

מעברי ים משב אוויר מלוח
וסהר מצטייר על פני מרום,
הבהוב לבן זהיר ולא - בטוח
כולו היסוס בין לילה לבין יום.

זו שעת תמורה, אל נעמוד אילמים
על גבול האור -
לאן יפנה ליבנו?
האם נחזור אחי,
הנעבור?

כל החידות שחדו הימים
שחקים כאלה מחדש יעירו,
את חלומם יגידו התמימים
והפיקחים את פתרונם יסתירו.

ושוב יטבול ליבנו בדמים
וחרטות של שווא שומרות כל צעד,
ושוב אתה שואל שלא מדעת
כל החידות שחדו הימים.

אחי, אחי, איך נעמוד אילמים
על גבול האור -
אי דרך לפנינו?
האם נחזור, אחי,
הנעבור?

אחיו יונתן מספר מזיכרונות ילדותם...

"בבית ברל יש ספריה גדולה ושלושתנו, שולה, שמאי ואני היינו קוראים ספר כל יום ובחופש אפילו שניים. הרבה פעמים לא נתנו לנו לקחת יותר מאחד ליום אז היינו צריכים לבוא ולהחליף בכל פעם. בשישי ובשבת הספרייה הייתה סגורה..

אז מה עשינו ?

בשישי שבת בית ברל הייתה מתרוקנת לגמרי ולא היה איש .. התלמידים נסעו הביתה ונשארו רק המשפחות והיו שם אולי ארבע- חמש משפחות שגרו באופן קבוע בספרייה היה אפשר לעלות לקומה השנייה והייתה שם דלת פתוחה אך הייתה גדר של ברזל אז באנו עם ציוד ופירקנו את אחד הסורגים כך שאפשר להוציא אותו וכך יצרנו לנו דרך כניסה לקחנו ספר שרצינו ואחרי זה הברגנו את זה כאילו חזרה "דמה" וכך היינו עושים שנים רבות ."

האחים : יונתן שולה ושמאי

שמאי קיבל הרבה מהוריו, אביו, דוד, גדל על חינוך קלאסי מהולנד ושמאי אהב לבלות אתו וללמוד ממנו, אחיו, יונתן מספר כי ניתן להגיד כי שמאי לא היה זקוק לבית הספר, הוא היה שונה. החיבור ששמאי כתב לבגרות הוא חיבור מיוחד במינו שלא כל תלמיד יכול לכתוב חיבור הנובע מכך שמגיל צעיר הוא התעניין בפילוסופיה ולמד זאת עם אביו ובכללי הייתה לו התעניינות רבה כמו לכל המשפחה בקריאה.

לש"י זקנון האזק הטנה פרס נבל לספרות אהב
האזק לך ילדו של וי"י זקנון?
ילדו של זקנון הוא מולדן היצירות
האמנות של זקנון לוקחה את הלב אהב כגון
אם ציון האשון בהן אכף יש שתי סיגים עקביות
אחת מהן האמנות - כלית, וכשנייה אחרת ליצירתו
של זקנון. הסיבה הראשונה היא שכל יצירה אמנותית
בעלת ערך היא גם בעלת עומק אמנותי וציון
וקשה לפרט לעמקה בציון האשון. הסיבה השנייה
היא אחרת לזקנון מקורה בקרב כתבתו האומרת
אמנות ציון ספורו של זקנון הם ספורים יהודים -
אמיתיים בעלי אלפי פשוט, וקשה להאמין אגודת אק א"פ
זו של הספור הפשוט. את תכניה האומתיים של ילדו
לרומם מלטה זה מוסר גם סגנונו של זקנון - סגנון
תלמודי מרשיף וחדל המעורר בקורא אסוציאציות של
עולם ישן, ואם גם עשיר, עולם שלבד עליה נכחת.
לואלתו של זקנון מסתתר תחת התלונות הפשוטות
של ספורי זקנון עולם מוקדני סודק ועליון נאבק
בעצרת סגנונו היהודי-תמים, עם בעלת מאזרניות
ביתו כדוגמת אלוהת אכף. אגב! את ספורו של זקנון:
"היה העקוב למיטור" והספור פשוט!"
ספורו של זקנון מנשה חיים ב"היה העקוב למיטור"
זינו רק ספורו הפשוט של יהודי המתחלף לחז"ל זון
? חיי במסורת המקום המלומדית של הע"ה רוח
היהודית. ציון עמק יזרעאל היצירה מהנה שבעולותיו
של מנשה חיים הן בעלת מאזרניות יהודית במעלה.
בתורה קורא המעצב של מנשה חיים, עם לא עול
כפול, מלגעת מחלה נאמרת כלפי הנכחתו של יהוד
את העולם. הספור מביא לידי את הבעיה הזאת
של העולם המוקדני בכל אכזריותה.
בדוגמה אכף. אף "ספור פשוט" אינו הולות
זקנון של הרשע ובאמה בסגנון מרשיף הספור
מכיל תפיסה חזקה, פסימית, את חיו של האדם.

וּמִלֵּךְ אֶתְּךָ קִיָּמָה וְהִבְתַּח הַשָּׁמַיִם עַל הַרְשֵׁל וּבְלֹא מֶלֶךְ
וְשֵׁנִי קִיָּמָה גְּדוֹלָה קִיָּים גְּדוֹלָה כְּמוֹן הַיָּם
נִזְוֵיָה לְהַפְרִיז צֶה מִלֵּךְ שֶׁמֶן נִשְׁמָנוּ עַל הַרְשֵׁל הַנִּכְחָה
נִשְׁפָּת לְהַפְרִיז צֶה עַל עֲקֵנוֹן הֵינּוּ סִימָנוּ עַל הַסְּפֹרֹתָיִם
הַמְּסֹרֹת מִסִּיָּים בְּכֶם עֲשִׂינוּ אֲלֹהֵי שְׁהִבִּינָה וְכִּסְפוֹתָיִם
עַל הַמֶּלֶךְ מִנִּי רַבִּי עַל גְּבוּרָתוֹ הֵינּוּ אֲלֹהֵי גְּדוֹלָה
עַל בְּלֹא מֶלֶךְ וְהַרְשֵׁל אֵינָנו גְּדוֹלָה פְּרִיָּה יֵלֵךְ הֵנּוּ מִיָּלֵךְ
בְּעִיָּתוֹת עַל קִיָּים יֵלֵךְ

הֵינָנו אֲנִיפֹנוּ שְׁעֵנוֹן הֵנּוּ סֹפֵר מִזְדֵּנִי לְבַחֲנִי
תִּכְנִי יִצִּירְתָּו בְּנֹסֵף לְכֶם נִשְׁמָנוּ לְכִיָּן אֵת הַשְּׁמֵלֵת
וְהַטָּהר הַמְּזֹכֵר שֶׁבְּאֲמֵנוּ הַמְּלֹאֲמִיִּים סְפוּרֵי
עַל עֲקֵנוֹן מִלֵּךְ בְּסִקְנוֹת הַפְּשׁוּט וְהַטְּוֹל בְּנִחָה
סִקְנוֹן שְׁמֵנוּ כְּנֶגֶד אֲתוֹכָן יִצִּירְתָּו הַיָּשֵׁר קֹדֶקֶל
מִמֶּנּוּ כֶּם מִמֶּנּוּ הֵנּוּ יֹפִי שְׁמֵנוּ עַל עֲקֵנוֹן הֵנּוּ
מִשְׁלֵמָה - הַשְּׁבִירֵי עַל שְׁלֹבֵה מִמְקֹרֶת הַיָּהוָה
וְנִחָה לְכֶן בְּיֹפֵי שְׁתִּיק עַל מִן הַעֹלָם הַצֶּה
בְּנֹסֵף לְכֶם עֲקֵנוֹן הֵנּוּ אֲמֵן הַמְּנִיחַ סְפוּרֵי בְּנֹיִים
זָרֵב מִכֵּה רַבִּי שֶׁבְּקֶשֶׁר בְּעִיָּה שֹׁטֵף אֲחִיק
וְהַיָּשֵׁר בִּיחֻד מִכְּשֹׁרִים לִי צִירָה שְׁלֵמָה הַלֵּוֶה לְכֶם -
מִבְּנֵי הַסְּפֹרֹת הַלֹּבֵךְ נִשְׁמָנוּ אֲלֵינוּ עֲקֵנוֹן מִמֶּנּוּ לְהַפְרִיז
כִּי חֵק מִשִּׁיר מִוִּלְתָּו וְהַעֲיָנוּ טֹאֵר פְּסִיכָה עַל
חֲמִשְׁתָּא אֵת הַלֵּוֶה הַפְּנִימִי עַל הַשִּׁירָה (וְהַשִּׁירָה עַל
הַקֹּפֶה שְׁלֵמָה) כֹּלֵךְ

עֲקֵנוֹן בְּנֹסֵף לְכֶם עֲשִׂנוּ עַל הַשִּׁירָה אֲנִיפֹת
כֹּלֵיָה אֵינָנו מִכְּשֹׁרִים אֲמֵלֵךְ אֲשֶׁר יֵהוּ אֲנִיפֹת
מִקֹּדֶם צֶה יִחַד בִּי צִירָה אֲשֶׁר יֵהוּ אֲנִיפֹת - סְפֹרֵי
תִּכְנִי יִהוּ יִהוּ אֲנִיפֹת נֹכַח אֲמֵלֵךְ בְּשֵׁנִי הַכְּרִיִּים
הַגְּדוֹלִים הַלֹּבֵךְ נִשְׁמָנוּ אֲלֵינוּ אֲנִיפֹת עַל
הַסְּפֹרֹת כְּנֶסֶת כֹּלֵךְ מִשְׁקֵף בְּעִיָּתוֹ יֵהוּ אֲנִיפֹת
עַל עֲקֵנוֹן אֲשֶׁר יֵהוּ עַל הַשִּׁירָה הַיָּהוָה מִזְדֵּנִי
מִשְׁנֵי יִסְלוּ עֲקֵנוֹן מִחֻד גִּיסָה עֲקֵנוֹן טֹאֵר לְמִסְתָּר
הַשִּׁירָה הַיָּהוָה אֲנִיפֹת אֲנִיפֹת גִּיסָה עֲקֵנוֹן הֵנּוּ טֹאֵר
נִחָה עַל הַפְּתוּחַ הַכֹּלֵךְ אֲנִיפֹת הַיָּהוָה מִזְדֵּנִי
נִחָה עַל שְׁנֵי יִסְלוּ אֲנִיפֹת נֹכַח אֲמֵלֵךְ בְּסֹפֵר

באב"מיה" אשר קבוצתו (הארגונים של המספר),
נאמנים למסורת ולצדקה היהודיים, וזכרים בהחלטתם הנחמדים
לעצמם אישיות, על אף כל המכשולים.
כא היום אדגל שהזכרתי ביצירתו של צננון ז"ל
לעשרתו אספר היהודי, ואולי אף העולמי, וטוב ביותר
על מקופתנו ומטבע הזכרים, העניקה לי יצירתו הטובה
ואמיתית עליונה וזכרים תלומדים, עם זאת, הקסם
שנחנה בו יצירתו של צננון, אותה עבדתי פשוטה
ומצוינת, אשר אין לתורה במילים, ואפשר רק לרמז
עליה, - בה מקור אהבתי איצירתו.

ל

עוד מכתביו של שמאי...

על החרות בחיי האדם

שמאי כהן

למושג "חרות" שני פרושים אפשריים: החופש לבחור בין כמה אפשרויות, והיכולת לפעול לפי הרצון. לכאורה נראה כאילו השניים היינו הך הם, ואינם אלא שתי צורות ביטוי של רעיון אחד. לאמתו של דבר נבדלים השניים בשורש מהותם- האחד מהם נכון ומתאים למציאות, בעוד שהשני הוא טעות, שיסודה בחוסר העמקה מספקת. מאחר שהאדם כבול למערכת החוקים הנצחית של סבה ומסובב, ומאחר שאין לו להוציא את רצונו ממערכת זו, הרי גם רצונו הוא תולדה של סיבות מסוימות (תחושה, השפעת הסביבה וכו'), דהיינו הנו נקבע ע"י גורמים חיצוניים, ובתור שכזה איננו עצמאי. החופש לבחור בין שתי אפשרויות הוא אם כן חופש מדומה- גורמים מסוימים הניעו את רצונו של האדם לבחור דוקא באפשרות אחת. והוא לא יכול היה לנהוג אחרת.

עם זאת אין להכחיש שהאדם פועל לפי רצונו, ואפילו רצונו זה נקבע ע"י גורמים חיצוניים. לכן משמעותה האמתית של חרות היא התנהגות ופעולה בהתאם לרצון, גם אם אין לרצון זה אפשרות להיות שונה.

הכרח זה שבמציאות הרצון אינו הכרח יחיד בחיי האדם. כל חייו נקבעים למעשה ע"י גורמים חיצוניים, אם נתפוס את החרות במשמעותה הנכונה, המשמעות ההגיונית היחידה האפשרית, נוכח ביכולתו של האדם לקיים חרות בחייו, אם אין כוחות מנוגדים לכוח רצונו נתקלים בו, הוא יכול לפעול כרצונו באין מפריע (לאמתו של דבר יכול האדם לבצע רק חלק מרצונותיו) ולהיות חופשי בהתאם להגדרתה הנכונה של החרות.

חייו ומותו של האדם נכפים עליו, ואין הוא נשאל לרצונו בנוגע להם. עם זאת, רצונו של אדם בריא ונורמלי הוא רצון החיים, וכך עולה ההכרח בקנה אחד עם הרצון. גם אם נסכים שחייו ומותו של האדם אינם נובעים מרצונו, ולפיכך נוגדים את חרותו, הבעיה המרכזית בחיי האדם אינה התייחסות ללידתו או למיתתו אלא דווקא הצורה שבה הוא חי את חייו מהלידה ועד המוות, אך בלידה ובמות אין האדם נמצא בהכרח, ולכן הם מנותקים ממנו לגמרי, ואין להם נגיעה לחרותו.

בעיית החרות היא בעיית חיים ולא בעיית לידה או מות. ולכן את חרותו של האדם יש לחפש ואליה יש לשאוף, בצורת הנהגתו את דרך חייו. משמעותה החיובית של חרות נעוצה במשמעותו החיובית של הרצון. אדם בעל רצון רע ירצה לקיים חרות שתפגע בזולת, בעוד שחרותו של אדם טוב תהייה בעזרו. החרות הטובה היא יוצרת, בונה, נובעת מרצון יוצר ובונה.

תמונה של המשפחה המורחבת, מימין לשמאל: דוד כהן- אבא, פרידה כהן- סבתא, יונתן- אח, שולה- אחות, ליני כהן-דודה, בתיה כהן- אמא, נחמיה כהן- בן דוד, פליפ כהן- דוד, מיכאל כהן- בן דוד, יושבים למטה: מימין: שמאי עם הכלבה דולי ולצדו טלי- בת דודה.

שמאי בחוף הים

שמאי נכנס לספרות בשתי צורות, אחת מהן בספרה של הסופרת אלאונורה לב
"בוקר ראשון בגן עדן".
אלאונורה הייתה חברתו הראשונה של שמאי בתיכון ולימים נהייתה סופרת וכתבה
ספר שהוא חצי אוטוביוגרפי.
הפרק שמדבר על החברות בינה לבין שמאי נקרא "כמה שדיק היה שונא את הקור"
זהו משפט הלקוח משירו של משורר אנגלי ששמו האוסמן שהיה מאוד אהוב על
שמאי, השיר נכתב על חברו של האוסמן שנהרג.

The Night Is Freezing Fast

The night is freezing fast,
To-morrow comes December;
And winterfalls of old
Are with me from the past;
And chiefly I remember
How Dick would hate the cold.

Fall, winter, fall; for he,
Prompt hand and headpiece clever,
Has woven a winter robe,
And made of earth and sea
His overcoat for ever,
And wears the turning globe.

A.E. Housman

הפעם השנייה בה נכנס שמאי לספרות הייתה בשירה של דליה רביקוביץ'.

אמה של דליה הייתה שכנה של בתיה, אמו של שמאי, וכך נוצר הקשר.

לאחר נפילתו כתבה המשוררת דליה רביקוביץ' שיר, בו העלתה את זכרו של שמאי.

הסיוט הזה/ דליה רביקוביץ'

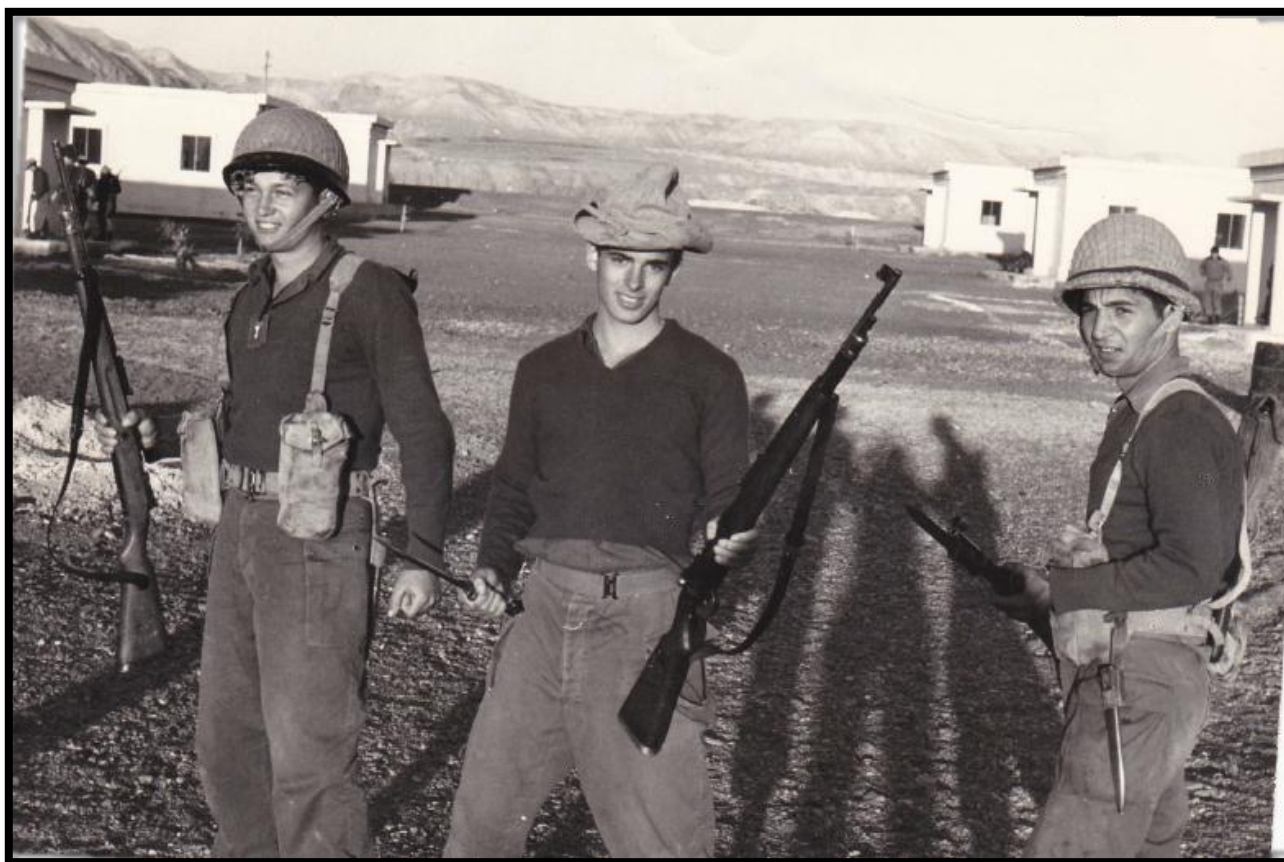
מֵאִין תָּמִיד הַסִּיּוֹט הַזֶּה?
רִכְבוֹת דוֹהְרוֹת כְּאִילוֹת הַשָּׂדֶה
אֶף אַחַת לֹא תִגִּיעַ לְשׁוֹם מְקוֹם.
וְאִין בַּמֶּפֶה אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
אוֹלֵי לֹא הִיְתָה עוֹד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
הַרְצֵל רוֹקֵם מְזֻמּוֹת בְּלִבּוֹ
וְנִיצְמֵן תָּמִיד פֶּקֶחַ יוֹתֵר.
וְשׁוֹב מִתְקִים פֶּה קוֹנְגֵרֶס צִיּוֹנִי
וְנִעַר קֶטֶן נוֹהֵג בְּכֻלָּם.
מֵאִין תָּמִיד הַסִּיּוֹט הַזֶּה?

וְמָה שֶׁהִיא דְּשָׂאִים אֵינְנוּ
וְגַם יְרוּשָׁלַיִם חֶרְגָה מִמְּקוֹמָה.
רִכְבוֹת נוֹסְעוֹת וְאֵינָן מְגִיעוֹת
וּמְעַל לְדְשָׂאִים עֶרְפְּלִית אֵימָה,
וְזִקְנֵנוּ שֶׁל נִיצְמֵן בּוֹזְקֵנוּ שֶׁל הַרְצֵל
וְהָעַם מְשׁוּעַ לְבֶן־גּוֹרִיוֹן,
גַּם קִמֵץ זִקְנִים כְּחוֹשִׁים מְרַעֵב
שֶׁהִגִּיעוּ וְלֹא מְצָאוּ אֲדָמָה.
מֵאִין תָּמִיד הַסִּיּוֹט הַזֶּה?

תמיד חוזר הסיוט הזה.
ביום חמישי נהרג חיל
שמאי כהן ילד חכם
צמח כתמר וצמח והלף.
שמאי כהן נהרג בתעלה
וכל בית ישראל יבכו עליו.
על מקומו לא ישב זר
ומעל להרים ערפליה אימה.
כשאשוב ואסע לירושלים
אשאל לשלום שמאי כהן
שם תבקע ערפליה מתוך החמה
ולא יהיה עוד קונגרס ציוני.

ומעל עין-כרם, בתוך האור,
אוכל לבכות על שמאי כהן
שהיה מאיר כמו אור ירושלים
והובא לקבורות ביום אחד.
והארץ תחרג ממסגרותיה
ונער קטן נוהג בכלם.

שמאי גויס לצה"ל בנובמבר 1967 והצטיין כחייל נועז. לאט-לאט עלה בסולם הדרגות והגיע לדרגת סגן-משנה. הוא היה בחור אמיץ, שלא ידע פחד גם בזמנים הקשים כאשר שהה עם יחידתו באזור תעלת סואץ. בין שאר תכונותיו, שהיו יושר והעדר תסביכים, בלט יצר ההרפתקנות. ביום כ"ט בשבט תשי"ל (5.2.1970), נפל בקרב באזור תעלת סואץ. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות בצופית. ימים אחדים לאחר נפילתו הועלה שמאי לדרגת סגן.

ארבעה חיילי צה"ל נפלו בהתקפת מארב מצרית

טובעה סירה וגופות 5 חיילים מצריים נראו בתעלה. - מטוסינו תקפו במשך שעתיים

היום לסירוגין בנורות השונות, מנשק קל ומרגמות לעבר כוחות צה"ל לאורך התעלה.

ההודעה המצרית על התקרית

קאהיר, 5 (ע"ר). - אנשי קומנדו מצריים חצו את תעלת סואץ היום בקטע הצפוני ותקפו כוח משוריין ישראלי, בסיוע ארטיילריה כבדה ואש מטנקים - הודיע דובר צנאי מצרי.

הדובר טען, כי מטוסים ישראליים ניסו לתקוף את אנשי הקומנדו עם שובם לבסיסהם, אך לקראתם המריאו מטוסים מצריים, והתוקפים חזרו בשלום לבסיסהם, "לאחר שהשלימו בהצלחה את משימתם".

לדברי המצרים נהרסו בפשיטה באל-כאף שני טנקים כבדים ישראליים, שני זחל"מים וגי"פ.

מאת סופרו הצבאי של "דבר"

ארבעה חיילי צה"ל נהרגו אחמול בבוקר בגיזרה הצפונית של תעלת סואץ, כאשר כוח מצרי שהציב מארב תקף סיור ממונע של צה"ל. כוחות צה"ל השיבו אש ורדפו אחרי הכוח המצרי הנסוג, תוך הסתייעות בטנקים ובמטוסי חיל-האוויר. מאש זו טובעה סירה מצרית וחמישה גופות של חיילים מצריים נראו צפות בתעלה.

שמואל, סג"מ שמאי כהן, בן 21, מכפר סבא, סוראי ישראל ז"ל, בן 19, מהנד'השרון, וסוראי לי און שובל, בן 23, מתל-אביב. הכוח המצרי, שמנה כ-30 איש תקף את הסיור הממונע של צה"ל בשעה 9.45 בבוקר באש בזוקות ונשק קל. המצרים הציבו את המארב סמוך לתעלה כ-10 ק"מ צפונית לקנטרה.

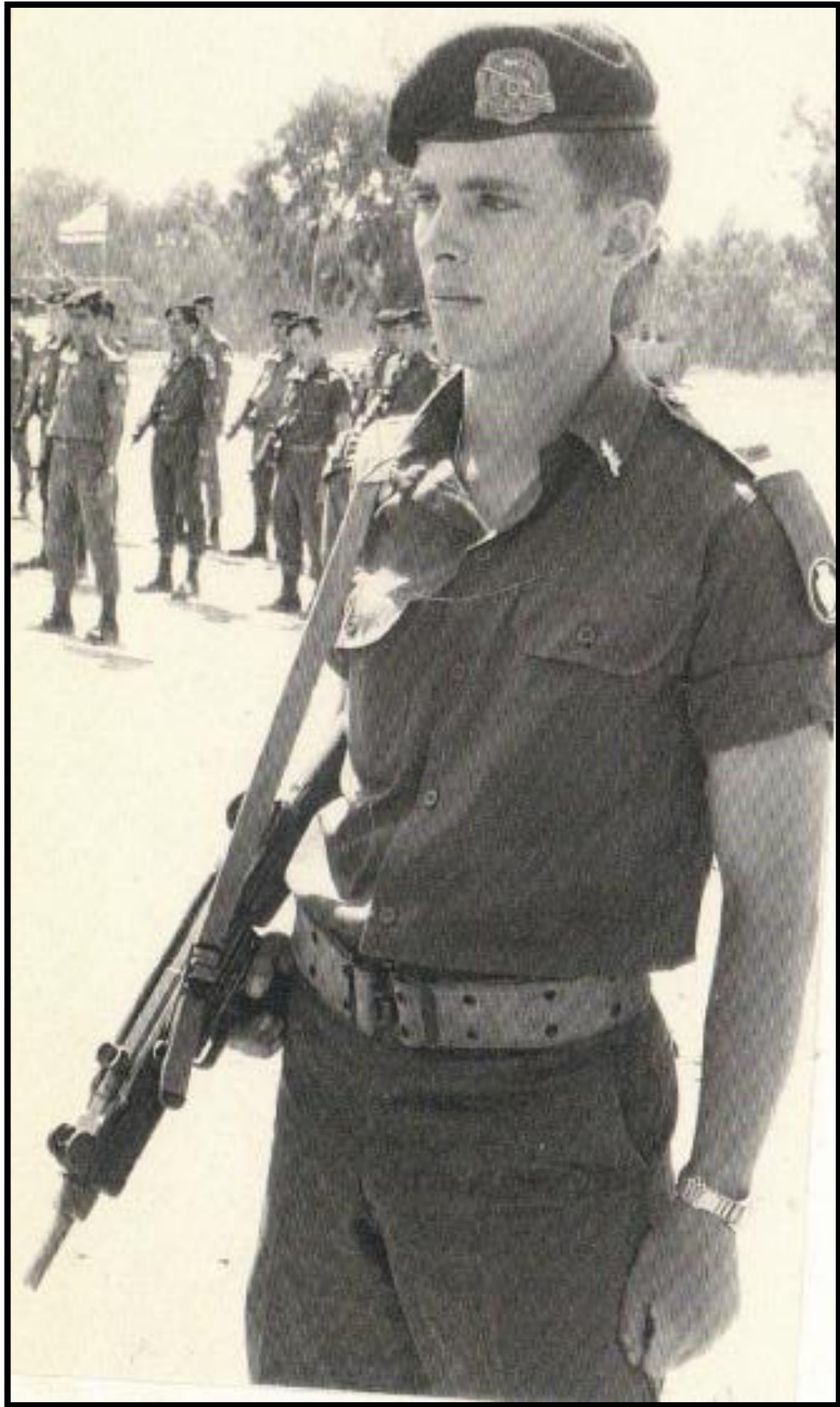
מיריות המצרים גם נסגע אחד מכלי-הרכב של הסיור. מהאש של כוחות צה"ל, שכללה, כאמור, שני קים ומטוסי חיל-האוויר, נפגעו גם חיילים מצריים גוספים מלבד חמשת המצרים שגופותיהם נלאו במשך היום והערב צפות בתעלה. במקום התקרית נתגלו סמך כליר נשק של המצלים - שתי בזוקות, מקלע, רובה סער, קלשניקוב וכן כמה רימונייד.

תוך כדי תקרית זו התפתח גם דו-קרב ארטילרי, לאחר שהמצרים פתחו באש ארטילרית לעבר מוצבי צה"ל באותה גיזרה. בשעה 3 אחה"צ תקפו מטוסי חיל-האוויר במשך כשעתיים את העמדות והמוצבים של המצרים שמהם נפתחה האש לעבר כוחות צה"ל ושאליהם נסוג הכוח המצרי שחצה את התעלה ושהציב מארב לסיור של צה"ל.

המצרים ירו אחמול במשך כל

אחד הצהריים תקפו מטוסי חיל-האוויר במשך שעה תיים את האזור שאליו נסוג הכוח המצרי התוקף. כל ה"מטוסים חזרו בשלום לבסיסהם.

החיילים שנהרגו הם: סג"מ צבי רוזנצווייג, בן 22, מקבוץ גן

לקטו וערכו :

תלמידות : ניצן בן שושן ודנינה אברגיל

סטודנטית : אור שליידר

משפחת כהן, בתיה ויונתן.

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.